

עמ"מ 50547/05/14 - נציבות שירות המדינה נגד חנן ביתן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עמ"מ 50547-05-14 נציבות שירות המדינה נ' ביתן 09 נובמבר 2014

בפני כב' השופט יגאל גריל, שופט בכיר
המערערת:
נציבות שירות המדינה
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד גב' מ. יוזבגי

נגד
המשיב:
חנן ביתן ת.ז. 034876227
ע"י ב"כ עו"ד ארז נוריאלי

פסק דין

א. בפניי ערעור המדינה על גזר דינו של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה (בראשות עוה"ד גב' סילביה פריימן) מיום 10.4.14, בתיק בד"מ 1/14 לפיו, הוטלו על המשיב, מר חנן ביתן, יליד שנת 1978 (להלן: "המשיב") אמצעי המשמעת הבאים: נזיפה חמורה, הקפאת דרגתו של המשיב למשך שלוש שנים, העברתו למשרה אחרת שלא במערך המודיעין, ושאינן בה מגע עם בית המשפט, וזאת למשך שנתיים, וכן פסילה לאחר העברתו למשרה אחרת, מלמלא תפקיד ניהולי ו/או פקודי למשך שנתיים.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה: בתקופה הרלוונטית לכתב התובענה שימש המשיב בתפקיד רכז מודיעין ביחידת עוז של רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול. המשיב מועסק ברשות האוכלוסין מאז 3.6.09 בדרגה 8 דירוג 520.

ג. בתוקף תפקידו ביקש המשיב מבית המשפט צו כניסה וחיפוש לדירה ברח' דוד המלך 24 בהרצליה, ואכן קיבל צו חתום על ידי שופטת בית משפט שלום בראשון לציון לדירה בכתובת הנ"ל.

ד. בתאריך 2.3.11, בהיותו בשטח, עם צוות פקחים, כדי לבצע את הצו, גילה המשיב שטעה בכתובת, שעה שביקש את הצו, וכי הכתובת שנרשמה בצו היא שגויה ואינה הכתובת שבה על הצוות לבצע את הכניסה והחיפוש, שכן הכתובת הנכונה היא ברחוב שלמה המלך 24, בהרצליה.

המשיב זייף את הצו, ורשם את הכתובת בה הוא מתעתד לבצע את החיפוש, והחליף את המילה "דוד" במילה "שלמה".

המשיב חתם, ליד התיקון שעשה, חתימה הנחזית להיות חתימתה של השופטת.

ד. המשיב מסר את הצו שזייף לפקח בצוות שלו, הטעה אותו לחשוב שהצו תקין וגרם לו להיכנס לדירה זו ולבצע בה חיפוש. הצו המזויף הוצג בפני בעל הבית שהאמין שהצו הוצא כדין ועל כן איפשר את הכניסה והחיפוש.

ה. על כך הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של זיוף בידי עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 421 סיפא של חוק העונשין, התשל"ז-1977.

בפסק דין מיום 11.12.13 הרשיע בית משפט השלום בתל אביב (ת"פ 58766-01-13) את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, והמשיב נדון למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שלוש שנים, וצו של"צ בהיקף של 275 שעות.

ו. נטען בכתב התובענה שהגישה המדינה לבית הדין, כי בהתנהגותו כמתואר בתובענה לא קיים המשיב את המוטל עליו כעובד מדינה, פגע במשמעת שירות המדינה, הפר הוראה חוקית, והתנהג התנהגות שאינה הולמת את תפקידו כעובד מדינה.

המדינה ייחסה למשיב עבירה לפי סעיפים 17 (1)+(2)+(3) של חוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963, וביום 11.3.14 הורשע המשיב לפי הודאתו.

ז. בדיון שהתקיים ביום 30.3.14 בפני בית הדין עתרה המדינה להטלת אמצעי המשמעת הבאים: נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר, פסילה מן המשרד למשך שנתיים, ופסילה משירות המדינה למשך שנה.

ב"כ המדינה ציין בפני בית הדין, שהמשיב בהתנהגותו פגע פגיעה משמעותית במשמעת ובאמון שרוכש הציבור לשירות המדינה. ארגון היררכי אינו יכול להתקיים ללא אמון בסיסי ומשמעת בסיסית, וכל מעשה מרמה, זיוף או הפרת אמונים, היסוד הדומיננטי החמור בהם הינו מעילה באמון.

שירות המדינה חייב להקפיד על הכללים ביתר שאת. אמצעי המשמעת, כך טען ב"כ המדינה, אמורים להיות הולמים ומרתיעים כדי לקיים את תכלית הדין המשמעתי. המדינה אינה יכולה לתפקד ללא שירות אמין, השומר על החוק.

ב"כ המדינה הפנה לאמור בגזר הדין אשר בהליך הפלילי שהתנהל כנגד המשיב, שם ציין בית משפט השלום, את חומרת העבירה שביצע המשיב.

גוון נוסף של חומרה ראה ב"כ המדינה בכך שמדובר ברכז מודיעין, בעל תפקיד בכיר, שהבין היטב את ההוראות והכללים ומכל מקום, הוא אמור היה להבין אותם ואת החשיבות של כניסה וחדירה לפרטיות אך ורק בצו שופט. אין המדובר במעידה או בקלות דעת, אלא, פעולה מכוונת מצד המשיב ועליו להיענש עליה.

בנוסף, מדובר בעובד בעל עבר פלילי (הרשעה בעבירת אלימות), שנציב שירות המדינה, במסגרת הנוהלים, בדק האם יוכל המשיב, נוכח עברו הפלילי, להתקבל לשירות המדינה, נקבע שכן, מתוך שסמכו על המשיב. אם נכון הוא שכל עובד חייב להקפיד על הכללים, הרי המשיב, נוכח האמור לעיל, על אחת כמה וכמה.

ב"כ המדינה חזר והדגיש, כי מדובר ברשות האוכפת את החוק ומכאן, שעליה להקפיד על ההתנהלות הקפדה יתרה, ומה גם, שמדובר בזיוף צו של בית משפט ואין להשלים עם זיוף צו של בית משפט, בוודאי לא במסגרת רשות שאמורה לאכוף את החוק ולכן, המדובר בעניין חמור ביותר.

ח. עמדת נציגת המשרד הייתה שמדובר בעובד מקצועי, עובד טוב ובעל המלצות. העבירה אמנם חמורה, אך יחד עם זאת, סבור המשרד, שהמעשים נעשו לא מתוך רצון לקבל טובת הנאה. ההמלצות שניתנו למשיב הן, אכן, טובות וזה מה שעומד בפני המשרד. כמו כן, ציינה נציגת המשרד, שאין למשיב עבר משמעותי קודם, ולדעתה עמדת המדינה לאמצעי המשמעת של פיטורין קיצונית מידי.

לכן ביקשה נציגת המשרד, כי יושת על המשיב אמצעי משמעת של נזיפה חמורה וכן אופציה להעבירו לתפקיד אחר.

ט. הסניגור טען, שעתירת המדינה בדבר פיטורין היא עתירה קשה שאינה במקומה, ככל שמתחשבים בנסיבות האישיות, נסיבותיו של המשיב, ונסיבות המקרה.

הסניגור ציין, שמעשה שינוי הכתובת שביצע המשיב הוא מעשה טיפשי וטעות בהיסח דעת, וכי כאשר נשאל ע"י הגורמים מעליו מה קרה, הודה בכך המשיב מיד.

לטענת הסניגור, ביצע המשיב את המעשה ללא כוונת רוח או הישג ומתוך רצון שיום העבודה לא יבוזבז.

הסניגור ציין, כי במסגרת סיכום ראיון שנערך למשיב, לאחר שנטל אחריות, הוחלט להעבירו ל"תקופת צינון", ליחידת עוז, שאין לה קשר ונגיעה לבית המשפט, ולאחר כמחצית השנה, החזירו את המשיב למערך המודיעין כשהעברה לתקופה נוספת, ליחידת המודיעין, הקשורה לבית המשפט, יש לה ערך כפול - מבינים שהמשיב חטא ונותנים לו הזדמנות נוספת על תנאי, ודבר נוסף - לפני חקירת המשטרה, נאמר שהמשיב חיוני וחשוב והוא יכול לעזור למערכת.

הסניגור הוסיף, שבסיכומו של דבר, ניתן להכיל את המשיב במערכת ולמצוא לו תפקיד אחר, ככל שבית הדין יבחר לעשות כן, וזאת בקשתה של ההגנה.

הסניגור הציג בפני בית הדין שורה של מסמכים המתייחסים להמלצות, ולאירועים בעבר במסגרת תפקידו.

באשר להרשעה הקודמת, מסר הסניגור, כי המשיב היה תקופה קצרה שוטר ובמסגרת זו, לפי עובדות שהוא הודה בהן, היה אדם שהותקף ונחבל על ידי המשיב ושוטרים אחרים, המשיב נדון אז בבית משפט השלום, בגין

העבירה ההיא, למאסר שירוצה בעבודות שירות, ובערעור בבית המשפט המחוזי קוצרה תקופת המאסר (בעבודות שירות) והועמדה על 3 חודשים.

עוד הוסיף הסניגור, שאמצעי המשמעת בהליך המשמעת אמורים לשמש אמצעי מניעת יותר מאשר ענישה וליצור הרתעה מספקת בקרב עובדי המדינה. לדעת הסניגור, ניתן להשיג את ההרתעה בכל דרך אחרת שלא תכלול שימוש באמצעי הקיצוני והחמור במיוחד של פיטורין. ההגנה מוכנה לכל אמצעי משמעת לרבות פגיעה בכיסו של המשיב, ופגיעה בתפקידו - העברה לתפקיד אחר.

הסניגור גם ציין, שבתסקיר שהוגש בעניינו של המשיב בבית משפט השלום, צויין, שלמשיב אין מאפיינים פליליים, אלא הוא אדם נורמטיבי, שמעד מעידה חד פעמית ולמרות הרשעתו הקודמת, בתקופת היותו שוטר, ראתה הנציבות לנכון לקבל אותו לעבודה. פיטוריו כיום יהיו בבחינת אמצעי דרסטי יתר על המידה.

הסניגור גם הגיש פסיקה לעיונו של בית הדין לתמיכה בטענתו שלא להורות על פיטוריו של המשיב.

י. ב"כ המדינה חזר וטען בפני בית הדין, שמדובר בפגיעה חמורה מאוד באמינות, וכי המשיב ביצע עבירה קודמת, ואילו הסניגור ציין, שהמשיב נוטל אחריות מלאה למעשה והודאתו המיידית מקהה במעט את המעשים. הסניגור חזר וביקש, שבית הדין יימנע מלנקוט באמצעי משמעת של פיטורין ושהמשיב יועבר לתפקיד אחר ללא מגע עם בית משפט.

י"א. המשיב ענה לשאלות שונות שהציג לו בית הדין וכן אמר, שהוא נוטל אחריות מלאה על המעשה שאותו הוא הגדיר כ"מעשה טיפשי" וביקש לקבל הזדמנות שנייה. לדבריו, הוא מבצע את עבודתו מכל הלב, אוהב את העבודה ואת המקצוע, ועושה זאת למענו ולמען ילדתו, כדי לשלם את המזונות בצורה ראויה ומכובדת.

י"ב. בגזר הדין מיום 10.4.14 עמד בית הדין על כך שהמשיב ביצע עבירה חמורה של זיוף בידי עובד ציבור, בזיפו צו בית משפט שהוצא על ידו במסגרת מילוי תפקידו. המשיב ביצע את העבירה כאיש הממונה על אכיפת החוק, בתפקיד בכיר, המטפל באופן יומיומי בהוצאת צווים מבית המשפט, כשהוא מודע למשמעותו של צו בית המשפט, ולצורך להקפיד על קיומו, ככתבו וכלשונו.

משנערך הבירור, ביחידה בה עבד המשיב בקשר לשינוי הצו, התכחש המשיב תחילה לזיוף הצו וטען, כי השופטת היא זו שתיקנה את הכתובת על גבי הצו, אך שכחה לחתום על השינוי. מוסיף בית הדין, כי המשיב בתוקף תפקידו היה ממונה על צוות עובדים ואמור היה לשמש להם דוגמא אישית, ובמעשה הזיוף כשל המשיב והכשיל אחרים שסרו למרותו ופעלו על פי הנחייתו.

י"ג. בית הדין מצוין, כי ביצוע העבירה וניסיונו של המשיב להתכחש למעשיו, מצביעים על בעייתיות באמינות המשיב ועל קושי לסמוך על דיווחיו. בית הדין גם מפנה לדברים שנכתבו בגזר הדין שניתן כנגד המשיב בת"פ (שלום ת"א) 58766-01-13, ביום 11.12.13, על ידי כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי, שדחתה את בקשת המשיב להימנע מהרשעתו ולפיכך, הרשיעה אותו בעבירה של זיוף בידי עובד ציבור, לפי סעיף 421 סיפא לחוק העונשין.

במסגרת גזר הדין עמדה כב' השופטת מרגולין-יחידי על כך, שהעבירה שביצע המשיב איננה בבחינת זיוף "סתם", אלא זיוף בידי עובד ציבור, ובמיוחד עובד ציבור שהוא איש אכיפת חוק מיומן, בעל ניסיון, בשורה של תפקידים בתחום זה, המטפל באופן יומיומי בהוצאת צווים מול בית המשפט במסגרת תפקידיו, רכז מודיעין בעל תפקיד בכיר, הנותן הוראות לפקחים בשטח ומבין היטב את המשמעות של הצו השיפוטי ושל כל פגיעה בצו כזה.

עוד צויין, באותו גזר דין, כי לא הייתה בהילות או חיוניות או צורך בהגנה על חיי אדם, שהביאו את המשיב לביצוע מעשה העבירה, אלא רצון לקצר הליך. ועוד צויין, שהמשיב אף לא נמנע מלהצהיר בפני הממונים עליו שהכתובת שונתה אצל השופטת ובאישורה של השופטת, אשר, כך נטען, שכחה לחתום על התיקון.

מכאן שמעשהו של המשיב המיט עליו קלון והוא אף פגע בשמם הטוב של עובדי המדינה ובתדמיתו של השירות הציבורי ובאמון הציבור.

י"ד. במסגרת ההליך הפלילי נערך תסקיר של שירות המבחן שאף הוגש לעיון בית הדין, וממנו עולה, כי המשיב גרוש, אב לבת בגיל 5, והוא מתגורר כיום עם בת זוג.

במסגרת עבודתו זכה המשיב להערכה כעובד מקצועי, רציני ואחראי, ושירות המבחן התרשם, כי המשיב בעל ערכים ללא דפוסי חשיבה או התנהגות עבריינים.

שירות המבחן אף המליץ להימנע מהרשעתו של המשיב, אך בית משפט השלום, בפסק הדין הנ"ל, החליט להרשיע את המשיב.

צויין גם, שהמשיב נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה. המשיב זכה להערכה רבה מצד הממונים עליו ונחשב לעובד מקצועי מסור ואחראי, זכה לשבחים, ולהוציא המקרה הנוכחי לא היו איתו בעיות אמינות.

ט"ו. בית הדין מצוין, כי עקב ביצוע העבירה הורחק המשיב מעבודתו והועבר לתפקיד אחר משך 3 חודשים ולאחר מכן חזר לעבוד בתחום המודיעין.

בהמשך דבריו עומד בית הדין על תכלית הדין המשמעתי, כשבהתאם לפסיקה אמצעי המשמעת נועדו:

1. למנוע פגיעה משמעותית בתפקודו של השירות הציבורי, בתדמיתו ובאמון הציבור בו.

2. להרתיע עובדים אחרים לבל יכשלו באותם מעשים בהם נכשל הנאשם.

בשעת גזירת הדין על בית הדין לבחון תכליות אלה של הדין המשמעותי אל מול חומרת העבירה שבוצעה ולהגיע לנקודת איזון עונשית ראויה שתשלב בין תכליות אלה ותשקלל אותן אל מול הנסיבות האישיות של הנאשם, על מנת שהענישה תהא מידתית.

ט"ז. מצוין בית הדין, שמילות המפתח העוברות כחוט השני בפסיקת בית המשפט העליון היא הצורך באיזון בין השמירה על תדמיתו של השירות הציבורי והאמון בו, וכן הצורך בהתרעת עובדים אחרים, לבין חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, נסיבותיהן וכן הנסיבות האישיות של הנאשם העומד בפני בית הדין.

י"ז. בסיכום הדברים, צוין בית הדין, כי העבירות שביצע המשיב הן חמורות ובגינן הוא גם הורשע בהליך פלילי, זאת לאחר שבית משפט השלום החליט להרשיע את המשיב, חרף המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, והרשעה זו נבעה מחומרת העבירות שביצע המשיב בהיותו עובד בכיר.

לכך מתווספת תגובתו של המשיב, שעה שהוצג לו הצו המזויף על ידי הממונים עליו. המשיב ניסה לטעון כי הצו תוקן על ידי השופטת שהוציאה אותו, אשר שכחה לחתום על התיקון. מצוין בית הדין, כי תגובה זו של המשיב משליכה אף היא על אמינותו.

י"ח. מצוין בית הדין, כי למרות חומרת העבירות, בחרה שופטת בית משפט השלום, שבפניה נדון המשיב על מעשי העבירה, להתייחס לאמצעי המשמעת הצפויים למשיב עקב הרשעתו, ובעמ' 10 לפסק הדין נכתב:

"אשר לפגיעה בנאשם, אעיר, כי עובדת ההרשעה הפלילית בעבירה תוך כדי ביצוע התפקיד, לא סגרה את הדלת בפני הנאשם מעיסוק בשירות הציבורי".

י"ט. בסיכום הדברים, כותב בית הדין, כי בשקלול כל נסיבות המקרה, דהיינו, מחד גיסא, הצורך בשמירה על תדמיתו של השירות הציבורי, והרתעת עובדי ציבור בכלל, החומרה הרבה של עבירת זיוף צו בית משפט על ידי עובד ציבור, והעבר הפלילי הקודם של המשיב בגינו נדון למאסר והורחק משירות במשטרה, ומאידך גיסא, תפקודו הנורמטיבי של המשיב בדרך כלל, מקצועיותו, אחריותו, תעודות ההערכה להן זכה, עמדת המשרד, ועמדת בית המשפט בהליך הפלילי ונסיבות העבירה, הגיע בית הדין למסקנה, כי הכף נוטה לטובת השארת המשיב במסגרת השירות הציבורי במגבלות, ומכאן, ההחלטה להטיל על המשיב את אמצעי המשמעת של נזיפה חמורה, הקפאת דרגתו למשך 3 שנים, העברתו למשרה אחרת,

שלא במערך המודיעין ושאינן בה מגע עם בית המשפט, למשך שנתיים, ופסילתו, לאחר העברתו למשרה אחרת, מלמלא תפקיד ניהולי או פקודי, למשך שנתיים.

כ. על גזר דין זה של בית הדין מונח בפניי ערעור המדינה הטוענת, כי אמצעי המשמעת שהוטלו על המשיב סוטים באופן משמעותי מרף הענישה הרצוי והנהוג במקרים כגון אלה.

ב"כ המדינה מציינת, כי מדובר במשיב שבמסגרת עבודתו זיף מסמך של שופט ועל ידי כך הטעה פקח. הטעייה זו גרמה לפקח להיכנס, שלא כחוק לדירתו הפרטית של אדם לצורך חיפוש. והתנהגות זו מהווה פגיעה משמעותית במשמעת עובדי המדינה ובאמון הציבור כלפי המדינה ועובדיה.

ב"כ המדינה ממשיכה ומביאה ציטוט מתוך דבריו של בית הדין בגזר דינו, כשבית הדין עצמו הדגיש, שמדובר במי שביצע את העבירה בהיותו איש הממונה על אכיפת החוק, בתפקיד בכיר, כשהוא מודע למשמעות של צו בית המשפט, ולצורך להקפיד על קיומו ככתבו וכלשונו. המשיב בתוקף תפקידו היה ממונה על צוות עובדים ואמור היה לשמש להם דוגמא אישית ובמעשהו נָשַׁל המשיב והכשיל אחרים שסרו למרותו ופעלו לפי הנחייתו. עוד ציין בית הדין, שם, כי ביצוע העבירה הפלילית ונסיגונו של המשיב להתכחש למעשיו מצביעים על בעייתיות באמינותו ועל קושי לסמוך על דיווחיו.

טוענת המדינה בערעורה, כי למרות החומרה שבאה לידי ביטוי בגזר דינו של בית הדין הקל גזר הדין עם המשיב באופן בלתי מידתי ובאופן המנוגד לתכלית הדין המשמעת.

כ"א. טוענת המדינה בערעורה, כי הדין המשמעותי מכוון לא רק כלפי העובד שסרח אלא אמור גם לשמש מסר לכלל עובדי המדינה ולציבור בכללותו בדבר נורמות ההתנהגות הנדרשות ממשרתי הציבור, ובדבר שמירת תדמיתו של השירות הציבורי והבטחת אמון הציבור בפעילותו התקינה של השירות הציבורי. ואולם, אמצעי המשמעת שהוטלו על המשיב, אין בהם, לדעת המדינה, כדי לממש את עיקרון ההרתעה ואין בהם כדי לקבוע את נורמות ההתנהגות המצופות מעובדים בשירות המדינה. יתר על כן, ניתן אף לומר כי יש באמצעי המשמעת שהטיל בית הדין על המשיב כדי להעביר מסר שגוי ולפיו, המדינה חוזרת ופותחת את שעריה בפני משיב אשר נָשַׁל בעבירות חמורות.

כ"ב. ב"כ המדינה מציינת, כי המשיב הועסק בעברו במשטרת ישראל בתפקיד בלש במחלק בילוש מרחב ירקון ובעת ששימש בתפקידו, הורשע ביום 11.2.07, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 של חוק העונשין, ושימוש לרעה בכוח המשרה, לפי סעיף 280 של חוק העונשין. לפי עובדותיו של אותו מקרה המשיב ושני בלשים נוספים עמו (ביניהם מפקד הצוות) עכבו אדם אחר שלא כדין, תקפו אותו ללא הצדקה העליבו אותו בצורה קשה ביותר, השפילו אותו, גרמו לפציעתו והשאירו אותו שותת דם במקום לא מאוכלס. הרשעה זו הובילה אז לפיטוריו של המשיב ממשטרת ישראל.

למרות עברו הפלילי, אישרה המדינה את קליטתו של המשיב כעובד ואיפשרה לו להשתקם ולהיקלט בשירות המדינה, כרכז מודיעין ביחידת עוז של רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול.

מציינת ב"כ המדינה, כי בנסיבות אלה היה על המשיב לנהוג ללא רבב, אך הוא בחר לפעול פעם נוספת שלא על דרך הישר תוך שהפר ברגל גסה את האמון שניתן בו.

כ"ג. ב"כ המדינה מביאה במסגרת הערעור בהרחבה, מתוך דבריה של כב' השופטת מרגולין-יחידי, בפסק הדין שניתן בהליך הפלילי שננקט כנגד המשיב בגין האירוע נשוא הדין כאן. כב' השופטת מרגולין-יחידי ציינה, שהמשיב איננו עובד ציבור "סתם", כי אם איש אכיפת חוק מיומן, בעל ניסיון במגוון תפקידים בתחום אכיפת החוק, המטפל באופן יומיומי בהוצאת צווים מול בית המשפט במסגרת תפקידו, ומבין את המשמעות של קבלת צו שיפוטי, ואת המשמעות של כל פגיעה בצו כזה.

המשיב במעשיו פגע בצוות הפקחים, הואיל והם פעלו מכח צו מזויף וכן נפגע בעל הדירה שנתן הסכמה לכניסה ולחיפוש על יסוד צו מזויף, ובראש ובראשונה מדובר בפגיעה חמורה בצו שיפוטי, מסמך שיש לו חשיבות מירבית, כשיש הסתמכות מלאה על האותנטיות שלו.

כ"ד. עוד מוסיפה המערערת, תוך הסתמכות על דברים שנאמרו על ידי השופטת מרגולין-יחידי בפסק הדין בהליך הפלילי, כי המשיב לא נמנע מלהצהיר בפני הממונים עליו "כי הוא נשבע בחיי ילדתו שהכתובת שונתה אצל השופטת ובאישורה וכי השופטת היא ששכחה לחתום על התיקון. דומה שלא צריך להוסיף דברים ביחס לחומרת תגובה זו ואין בעובדה שבהמשך נמלך הנאשם בדעתו והחליט להודות, כדי להקהות מחומרתן...".

כ"ה. נטען על ידי המדינה בערעור, כי בעיית אמון זו צריכה הייתה להביא לפיטוריו לאלתר של המשיב ולפסילתו משירות המדינה למשך שנה, שהרי בעיית האמון שלו יכול שתצוף במקום משרתו החדש בשירות המדינה ולא דווקא בהקשר של קיום מגע עם בית המשפט. ובנוסף, יש בכך משום מסר פגום לעובדי שירות המדינה בכללותם.

עוד מציינת המדינה בערעורה, כי יש להדגיש ש"המטרה אינה מקדשת את האמצעים", וערך היעילות אין בו כדי לגבור על שיקולים של עבודה מסודרת, שיויונית וחוקית, בתוך השירות הציבורי.

כ"ו. ב"כ המדינה גם מפנה בערעורה לפסיקות נוספות של בית המשפט בנסיבות שהיא רואה בהן נסיבות דומות למקרה נשוא הדין. לטעמה של המדינה, שגה בית הדין בכך שלא נתן את הביטוי הראוי לתכליות הייחודיות של הדין המשמעתי, לחומרת העבירה בה קָשַל המשיב, לרבות תפקידו ומעמדו, הנסיבות הייחודיות של מקרה זה, והעובדה כי הוא לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו להשתקם ולשפר את דרכיו. כמו כן, לטענת ב"כ המדינה, לא נתן בית הדין את הביטוי הראוי לפגיעה הקשה באמון הציבור בשירות

הציבורי, שרואה שגם עובד שחוזר וכושל בעבירות פליליות, מקומו בשירות המדינה "מובטח".

לטעמה של המדינה, יש להטיל על המשיב עונש של פיטורין לאלתר, פסילה מלעבוד ברשות האוכלוסין למשך 5 שנים, ופסילה משירות המדינה למשך שנה.

כ"ז. בתגובה שהגיש המשיב להודעת הערעור נטען, כי יש להותיר את גזר הדין של בית הדין על כנו, שכן בית הדין שקל את נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של המשיב, ונמנע מלהטיל עליו עונש פיטורין, ולמעשה הטיל על המשיב עונש המצוי בתוך מתחם הענישה הראוי.

כ"ח. ב"כ המשיב מפנה בתגובתו לפסיקה בה נקבע, שעל בית הדין לבחון את תכליות הדין המשמעתי לנוכח חומרת העבירה שבוצעה ולהגיע לנקודת איזון עונשית ראויה שתשלב בין תכליות הדין המשמעתי ותשקלל אותן אל מול הנסיבות האישיות של הנאשם, כך שהענישה תהא מידתית, ומה גם, שאמצעי המשמעת, יותר משהם בגדר ענישה, התכלית העיקרית שלהם היא למנוע פגיעה משמעותית בתפקוד שירות המדינה ובתדמיתו של שירות זה.

נטען על ידי ב"כ המשיב בתגובתו, שגזר הדין של בית הדין סביר וראוי ובמסגרתו נגזרו על המשיב העונשים הנזכרים לעיל, וזאת בהתחשב בעמדת המשרד, לפיו המשיב הוא עובד מקצועי, המוערך על ידי הממונים עליו.

צוין עוד בתגובה, כי המשיב הושעה מתפקידו ביום 28.10.13 עקב האירוע נשוא הערעור וטרם חזר לעבודתו.

כ"ט. נטען גם בתגובת ב"כ המשיב, כי בשים לב לפסיקה עליה הסתמך גזר דינו של בית הדין, ונוכח העובדה שהמשיב כבר נענש במסגרת ההליך הפלילי שהתנהל נגדו, ובהתחשב בהשעייתו הארוכה מתפקידו, אין מקום להחמיר בעונשו, מה גם שהכלל הוא שערכאת הערעור לא תיטה להתערב באמצעי המשמעת שהטיל בית הדין, אלא אם אמצעי משמעת אלה חורגים במידה ניכרת מן הראוי בנסיבות המקרה.

עוד מעיר ב"כ המשיב, כי הודעת הערעור של המדינה, יש בה משום חזרה על טיעוניה של המדינה לעונש, כפי שאלה נטענו בהליך הפלילי, וכן בפני בית הדין, והמדינה לא השכילה למעשה להציג טיעון חדש או נוסף.

ל. בהתייחס לפסקי הדין עליהם הסתמכה המדינה בערעורה, טוען ב"כ המשיב, שאלה אינם רלבנטיים לענייננו, הואיל ובאותם מקרים עליהם הסתמכה המדינה, מדובר באירועים חמורים, נמשכים, שאינם חד פעמיים, כשמטרת מבצעי העבירה באותם מקרים (להבדיל מן המקרה נשוא הדיון) הייתה ברורה וחד משמעית: לקבל במרמה כספים מן המדינה. ואילו המשיב לא הואשם בעבירות מרמה, לא נטען לגביו שנתכוון לקבל דבר במרמה, לא קיבל טובת הנאה, ולא נתכוון להפיק טובת הנאה מן המעשה אלא אדרבא, מדובר באירוע חד פעמי, ספונטני, שבוצע מתוך להיטות יתר לבצע את החיפוש.

ל"א. אמצעי המשמעת שהטיל בית הדין, מצויים, כך טוען ב"כ המשיב, בתוך מתחם הענישה, לפי נסיבות ביצוע העבירה ובהתאם לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

מוסיף ב"כ המשיב, שהעבירה בוצעה בשעה שהצוותים היו פרוסים בשטח והעבירה נועדה למנוע הפסד יום עבודה ולמנוע את אובדן גורם ההפתעה בעת אכיפת החוק.

עוד נטען בתגובה, שעל ערכאת הערעור להתחשב בנסיבות האישיות של המשיב, שנטל אחריות מלאה על מעשיו מהרגע הראשון מעת חקירתו במשטרה, הביע חרטה כנה ואמתית וחסך זמן שיפוטי יקר לבית המשפט.

ל"ב. נטען גם, שהמשיב גרוש ואב לילדה בת 5. המשיב זכה להערכה ושבחים כעובד מקצועי, רציני ואחראי. וכן הוגדר על ידי שירות המבחן בתסקיר כאדם ללא דפוסי חשיבה או התנהגות עברייניים.

עקב האירוע נשוא הדיון, הועבר המשיב לתפקיד אחר, שלא במסגרת המודיעין, ולאחר מכן הושעה מתפקידו על ידי נציב שירות המדינה ונכון להליך הערעור, הוא מושעה תקופה ארוכה במיוחד של כ- 8 חודשים ודי בכך כדי להצדיק התחשבות במשיב ובמצבו הכלכלי.

ב"כ המשיב מפנה לפסקי דין שונים של בתי הדין למשמעת, מקרים שלטענתו חמורים מעניינו של המשיב ולמרות זאת לא הוטל בהם רכיב ענישה של פיטורין.

ל"ג. לסיכום הדברים, ומכיוון שהמשיב נענש במסגרת ההליך הפלילי, ובהתבסס על פסקי דין בהם נמנע בית הדין מלהורות על פיטורין, למרות מקרים חמורים מאלה שבהליך זה, ומכיוון שאמצעי המשמעת מצויים בתחום הענישה הראוי ואינם חורגים במידה קיצונית מן הענישה הראויה, עותר המשיב לכך שבית משפט זה ידחה את ערעור המדינה יותיר את גזר הדין של בית הדין על כנו ויורה על החזרת המשיב לעבודה בתנאים שקבע בית הדין.

ל"ד. בדיון שהתקיים בפניי ביום 2.9.14, שמעתי את תמצית טיעוניהם של באי כוח שני הצדדים.

ב"כ המדינה חזרה על הטענות שבערעור ועל עמדתה שהמעשים נשוא הליך זה חמורים ביותר ובשים לב גם לעברו של המשיב התוצאה הייתה אמורה להיות שונה לחלוטין. לטעמה של ב"כ המדינה, אמצעי המשמעת שנקט בהם בית הדין מגלים מידה רבה של סלחנות ושל סובלנות למעשים חמורים ביותר שאין להם מקום בשירות הציבורי. כשהמסר, הן למשיב והן לציבור כולו, הוא מסר שגוי, מה גם, שאין זו המעידה הראשונה של המשיב, שקיבל הזדמנות ולמרות זאת, חזר ומעד בצורה המהווה בעיטה ברגל גסה באמון שניתן לו במסגרת תפקידו.

לטענת ב"כ המדינה אמצעי המשמעת שהטיל בית הדין לא רק שהם מקלים אלא הם אינם עומדים ברף הענישה הקיים במקרים מסוג זה.

ל"ה. עוד ציינה ב"כ המדינה, כי המשיב לא נטל אחריות למעשיו בתחילת החקירה, וכאשר נשאל על ידי הממונים עליו טען, שהוא מוכן להישבע בילדה שלו שהוא לא זייף את המסמך.

נסיבותיו של תיק זה מצדיקות, כך לטענת ב"כ המדינה, את התערבות ערכאת הערעור בענישה, ולהורות על פיטורין ופסילה מלעבוד ברשות האוכלוסין למשך 5 שנים ובשירות המדינה למשך שנה.

בהמשך הדברים הוסיפה וציינה ב"כ המדינה, כי למעשה בפרוטוקול הדיון שהתקיים בפני בית הדין, נכתב, כי המדינה עותרת לפסילה של שנתיים מלעבוד ברשות האוכלוסין.

עוד טענה ב"כ המדינה, שהואיל ומדובר בעובד ציבור שחוזר וכושל בהתנהגותו לאחר שכבר ניתנה לו הזדמנות נוספת, לא היה מקום לגלות כזו סובלנות וסלחנות, ואין מקום לעובד כזה בשירות הציבורי.

ב"כ המדינה הוסיפה, שבית הדין אמנם נקט ברטוריקה מחמירה מאוד, אך הדבר לא בא לידי ביטוי באמצעי המשמעת שננקטו.

ל"ו. הסנגור מצדו, חזר על כל הטענות בתגובה בכתב שהוגשה להודעת הערעור, וחזר והפנה לנסיבות האישיות של המשיב.

עוד הפנה הסניגור לכך, שעמדת המשרד הייתה שהמשיב יועבר לתפקיד אחר והתפקיד שהוצע למשיב הוא תפקיד של בילוש או מעקב, דהיינו, לא תפקיד הקשור למגע עם בית משפט.

הפתרון שנמצא על ידי בית הדין מאפשר את המשך עבודתו של המשיב בשירות המדינה מבלי שיהיה לו מגע עם החלטות בית משפט, והמשיב מבקש לאמץ החלטה זו.

ל"ז. בהתייחס לפסיקה עליה התבססה המדינה בערעורה, וכן בשעת הטיעון בפני בית הדין, טען הסניגור, כי מדובר במקרים של תכנון מעשה וקבלת דבר במרמה, ואילו במקרה שבפנינו מדובר במעידה חד פעמית, ואין המדובר בעבירה שהמשיב התכוון להפיק ממנה טובת הנאה. הסניגור חזר וטען, כי מדובר במעשה טיפשי מצד המשיב והוא נטל על כך אחריות מיידית. אמנם נכון, שבתחילה כשנשאל המשיב הוא נלחץ והתכחש לביצוע העבירה, אך בחקירה המשטרית נטל אחריות מיידית, כך גם בבית המשפט וכך גם בבית הדין למשמעת.

ל"ח. הסניגור חוזר ומדגיש, שהמשיב ביצע את שינוי הצו השיפוטי לא מתוך בצע כסף ולא מתוך כוונה לגרוף טובת הנאה, שאלה המקרים המאפיינים את הפסיקה עליה התבססה ב"כ המדינה. המעשה שביצע המשיב נעשה מבלי שהשקיע בכך מחשבה ולא מתוך מטרה פלילית להשיג דבר. המשיב, למעשה, "משלם" על המעשה שביצע כבר עתה, שהרי הוא מושעה מזה תקופה ארוכה, כשהוא גרוש וחייב בתשלום מזונות. המשיב גם עבד תקופה מסוימת כמאבטח ופוטר. ביקש לעבוד במונית, אך לא קיבל רישיון עקב ההרשעה.

עוד הפנה הסניגור לתסקיר שירות המבחן, לפיו מדובר באדם שלא צפוי כי יחזור ויבצע עבירה. התסקיר חיובי לחלוטין.

ל"ט. הסניגור גם מפנה לאמור בעמ' 10 לגזר דינו של בית משפט השלום, שבפניו נדון המשיב בגין המעשה נשוא הדין. האמור בגזר הדין מותיר שיקול דעת רחב לבית הדין, האם יש מקום להעביר את המשיב מתפקידו או לפטרו, ולא עלה בידי המדינה להביא נימוק משכנע, מדוע יש להתערב בגזר דינו של בית הדין ובשיקול דעתו. לא עלה בידי המדינה להצביע על אותה סטייה מרמת ענישה שיש בה כדי להביא להתערבותה של ערכאת הערעור.

מ. הסניגור גם הפנה למכתב של מנהלת היחידה להתנדבות בעיריית פתח תקוה, ממנו עולה, כי המשיב סיים לבצע את מכסת שעות השל"צ, ואף ביצע 14 שעות בהתנדבות, וצוינה עבודתו האחראית, אף מעבר לנדרש, ולשביעות רצון הממונים.

הסניגור חזר וציין, כי הפיטורין יהיו בגדר פגיעה בלתי מידתית במשיב שנאחז במקום העבודה ומבקש להמשיך ולעבוד, ופליטתו משוק העבודה בגילו ובמצבו תהא פגיעה אנושה בו.

מ"א. בתגובה לדבריו של הסניגור, טענה ב"כ המדינה, כי המעשה שביצע המשיב מלמד, לטענתה, בעיקר על כך, שאין המדובר באדם ישר ולא ניתן לתת בו אמון. עוד ציינה, שלא ניתן להסתפק בכך שהמשיב יוצב בתפקיד המרחיק אותו ממגע עם בית המשפט, שכן מדובר במי שאיננו עובד בצורה ישרה ואמינה והוא הוכיח, בהתנהגותו ובמעשיו, שהוא אינו יכול לזכות באמון שניתן לעובד מדינה, ולכן הרחקה לסוג אחר של עבודה איננה בגדר פתרון.

בנוסף, חזרה וציינה ב"כ המדינה, שתחילה לא נטל המשיב אחריות אלא טען שהתיקון נעשה על ידי השופטת.

מ"ב. באשר לטענתו של הסניגור לעניין תקופת השעייתו של המשיב, ציינה ב"כ המדינה, שהיה על המשיב לכלכל את צעדיו ולצפות לאן מעשיו יובילו אותו, ואין לו אלא להלין על עצמו עקב התנהגותו, שהיא חמורה ביותר, ולטעמה לא התייחס בית הדין לכך שזהו תיק חמור, או לא התייחס במידה מספקת לכך שזהו כבר המקרה השני שבו המשיב מורשע.

מ"ג. לאחר שנתתי דעתי לגזר דינו של בית הדין, למסמכים הרלוונטיים אשר בתיק בית הדין, להודעת הערעור שהגישה ב"כ המדינה, לתגובת המשיב להודעת הערעור באמצעות בא כוחו עו"ד א. נוריאלי, לטיעוניהם של באי כח הצדדים בפניי בישיבה שהתקיימה ביום 2.9.14 (עמ' 1-8 לפרוט' שבפניי), ולפסיקה אליה הפנו אותי באי כח הצדדים, מסקנתי היא כי דין הערעור להתקבל.

מ"ד. המשיב הורשע, כמצויין בכתב התובענה, על כך שכאשר גילה כי הכתובת הרשומה בצו הכניסה והחיפוש שגויה. המשיב זייף את הצו באופן שמחק פרטים מן הכתובת, רשם תחת זאת את הכתובת הנכונה, וחתם ליד באופן הנחזה להיראות כאילו מדובר בשינוי חוקי. את הצו המזוייף מסר המשיב לידי פקח במטרה להטעותו ולהביאו להכנס לתוך הבית ולערוך בו חיפוש שאינו חוקי.

צוות הפקחים לו נמסר הצו הציג את הצו בפני בעל הנכס ובהסתמך על כך קיבל הצוות אישור להיכנס ולחפש בנכס.

בגין מעשה זה אף הורשע המשיב, לפי הודאתו, בעבירה של זיוף בידי עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 421 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מ"ה. בית משפט השלום בתל אביב שדן באישום הפלילי כנגד המשיב (ת"פ 58766-01-13), כתב בפסק דינו מיום 11.12.13 (עמ' 9), את הדברים הבאים:

"לענין חומרת העבירה, לנאשם לא יוחסה עבירה של זיוף סתם אלא עבירה של זיוף בידי עובד ציבור. המחוקק ראה בעצם המעמד כעובד ציבור כנסיבה מחמירה המחייבת ענישה מחמירה למפר החוק. במקרה שלפניי לא עובד ציבור סתם עובד לפניי אלא איש אכיפת חוק, ולא סתם איש אכיפת חוק, אלא איש אכיפת חוק מיומן, בעל נסיון במגוון תפקידים בתחום אכיפת החוק, המטפל באופן יום יומי בהוצאת צווים מול בית המשפט במסגרת תפקידו והמבין לאשורה את המשמעות של הצו השיפוטי ושל כל פגיעה בצו זה. מדובר ברכז מודיעין בעל תפקיד בכיר, הנותן הוראות לפקחים בשטח כפי שניתן היה להיווכח מעובדות ההליך שלפניי.

עוד אוסיף, כי לא נוכחתי גם לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים כי היתה בהילות או חיוניות או צורך בהגנה על חיי אדם שהביאו את הנאשם לעבור על החוק ולמרבה הצער, הרושם שנוצר למקרא הדברים ולמשמע הטעוניהם, שלא היה אלא רצון לקצר הליך.

אינני סבורה כי העובדה שהנאשם ביקש לעצור את מי שחשודה כשוהה בלתי חוקית יכולה היתה להצדיק ולבסס בכל דרך בהילות או חיוניות שיכלו להביא את הנאשם לשקול לעבור על החוק.

מעשי הנאשם, מעבר לפגיעתם בצוות הפקחים שפעל מכח צו מזוייף ומעבר לפגיעתם בבעל הדירה שנתן הסכמה על יסוד צו מזוייף, הם בראש וראשונה פגיעה חמורה בצו השופט, מסמך שיש לו חשיבות מירבית ויש הסתמכות מלאה על האותנטיות שלו. מדובר בפגיעה שלהשקפתי

יש בה חומרה של ממש...".

מ"ו. בהליכים שהתקיימו בפני בית הדין למשמעת הורשע המשיב בהתאם להכרעת הדין, ולפי הודאתו, בעבירות לפי סעיפים 17 (1) + (2) + (3) לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ד-1963.

בנימוקי גזר דינו ציין בית הדין, ובצדק, ש:

"אין ספק כי הנאשם ביצע עבירה חמורה של זיוף בידי עובד ציבור, בזיפו צו בית משפט שהוצא על ידו במסגרת מילוי תפקידו. הנאשם ביצע את העבירה כאיש הממונה על אכיפת החוק, בתפקיד בכיר, המטפל באופן יום יומי בהוצאת צווים מבית המשפט. הנאשם היה מודע למשמעותו של צו בית המשפט ועל הצורך להקפיד על קיומו בכתבו וכלשונו...".

(עמ' 4, פסקה 8 (א) בגזר דינו של בית הדין).

מ"ז. כפי שציין בצדק בית הדין בגזר דינו, מעשהו של המשיב המיט עליו קלון, אך הנאשם גם פגע בשמם הטוב של עובדי המדינה, בתדמיתו של השירות הציבורי, ובאמון הציבור, וכפי שצוין בבג"צ 6163/92 **אייזנברג נגד שר הבינוי והשיכון**, פ"ד מ"ז (2) 229, בעמ' 269 (1993), שצוטט על ידי בית הדין בגזר הדין:

"אמון הציבור ברשויות השלטון הוא מנכסיה החשובים של הרשות השלטונית, ושל המדינה. כאשר הציבור מאבד את אמונו ברשויות השלטון, הוא מאבד את אמונו באמנה החברתית המשמשת בסיס לחיים משותפים. יש ליתן משקל נכבד לשיקולים הבאים לקיים, לשמר ולפתח את תחושת הציבור, כי משרתיו אינם אדוניו וכי הם עושים את מלאכתם למען הציבור, מתוך יושר וניקיון כפיים."

מ"ח. בית הדין מתייחס גם לנסיבותיו האישיות של המשיב, כעולה מתסקיר שירות המבחן שנערך במסגרת ההליך הפלילי. במסגרת עבודתו זכה המשיב להערכה כעובד מקצועי, רציני ואחראי, ושירות המבחן מתרשם כי המשיב בעל ערכים ללא דפוסי חשיבה או התנהגות עברייניים. המלצת שירות המבחן היתה להימנע מהרשעתו בדין, אך בית משפט השלום בפסק דינו לא היה מוכן לקבל המלצה זו והרשיע את המשיב.

מ"ט. שירות המבחן ציין גם, כי המשיב נטל אחריות על מעשיו, והביע חרטה כנה.

מצד הממונים עליו זכה המשיב להערכה רבה ולמעט המקרה נשוא הדין לא היו איתו בעיות אמינות. והמשיב נחשב לעובד מקצועי, מסור ואחראי וזכה גם לשבחים.

עקב ביצוע העבירה הורחק המשיב מעבודתו והועבר על ידי הממונה עליו לתפקיד אחר למשך 3 חודשים שלאחריהם הוחזר לעבוד בתחום המודיעין.

ג. בית הדין, לאחר ששיקלל את כל נסיבות המקרה, דהיינו, מחד גיסא: הצורך בשמירה על תדמיתו של השירות הציבורי והרתעת עובדי ציבור בכלל, החומרה הרבה של עבירת הזיוף בידי עובד ציבור של צו בית משפט, וההרשעה הקודמת של המשיב בפלילים שבגינם הורחק מן השירות במשטרה, ומאידך גיסא: תפקודו הנורמטיבי של המשיב בדרך כלל, מקצועיותו, אחריותו, ותעודות ההערכה להן זכה, ועמדת הממונים עליו, כמו גם עמדת בית המשפט בהליך הפלילי, ולרבות נסיבות ביצוע העבירה, הגיע בית הדין למסקנה כי הכף נוטה לטובת השארת המשיב במסגרת השירות הציבורי, אם כי במגבלות, ולפיכך נמנע בית הדין מלהורות על פיטוריו של המשיב ואולם, מסקנתו זו של בית הדין איננה מקובלת עליו.

נ"א. כפי שכבר ציינתי ב-עמ"מ (חיפה) 46446-06-11, **מדינת ישראל נגד יצחק עמר** (מיום 21.7.11), פסקה י"ז:

"אין ספק שעל עובדי מדינה מוטלת חובה כפולה ומכופלת לשמור על טוהר השירות הציבורי. מעשיו של המשיב חוטאים למעמדו של עובד מדינה".

באותו פסק דין גם הבאתי מן האמור בעש"מ 4411/99 **מדינת ישראל נגד אלקלעי**, פ"ד נ"ג (5), 302, בעמ' 308 (1999):

"הציבור זכאי לכך שעובדי המדינה הפועלים מטעמו ולמענו יהיו אנשים אמינים והגונים. אמן הציבור בשירות המדינה ושיתוף הפעולה בין הציבור לבין השירות תלויים בכך. האמן ושיתוף הפעולה עלולים להתערער אם יתברר לציבור כי עובד המדינה, העומד עליו לשרתו, עבר עבירה שיש עימה קלון".

נ"ב. לא נעלמו מעיני דבריו של בית משפט השלום בתל אביב בעניינו של המשיב בהליך שהתנהל בגין האירוע נשוא הדיון (ת"פ 58766-01-13), בעמוד 10:

"אשר לפגיעה בנאשם, אעיר, כי עובדת ההרשעה הפלילית בעבירה תוך כדי ביצוע התפקיד, לא סגרה את הדלת בפני הנאשם מעיסוק בשירות הציבורי. נתון זה תואם את המדיניות המקובלת לפיה הרשעה פלילית נלקחת בחשבון, ועשויה להוות שיקול משמעותי בהחלטה אם להמשיך ולהעסיק אדם במסגרת השירות הציבורי, אך ככלל ובמרבית המקרים, אין היא מהווה שיקול מוחלט שאיננו נתון לשיקול דעת. דווקא העובדה שמן הראיות לעונש עולה כי מעסיקיו החליטו למרות מעשיו להמשיך להעסיקו בתחום שבו עסק קודם לכן או בתחום דומה, מצביעה לכאורה

על כך שאין בהרשעתו נתון בלתי הפיך.

אוסף עוד ואומר, כי להשקפתי האישית יש חשיבות שמעסיק בשירות הציבורי, לבטח בתחומי אכיפת החוק, יהא מודע למעשי הנאשם, יקח אותם בחשבון וישקלל אותם בהחליטו אם יש מקום להעסיקו בתחום השירות הציבורי. משכך, גם אם צפוי הנאשם לפגיעה בתפקידו בין בדרך של העברה מתפקיד מסויים לתפקיד אחר, ובין בדרך של פיטורין מן השירות הציבורי, וכידוע אין דין השיקולים לצורך פיטורין כדין השיקולים לצורך שכירת עובד חדש, עדיין איני סבורה כי מדובר בפגיעה בלתי הפיכה ומוחלטת באופן המצדיק הימנעות מהרשעה".

(ההדגשה שלי - י.ג.).

נ"ג. מכאן, שבית משפט השלום בפסק דינו שבהליך הפלילי, קבע שהחלטה האם להסתפק בהעברה לתפקיד אחר, או האם לפטר את המשיב משירות המדינה, צריכה להתקבל על ידי המעסיק בהיותו מודע למעשה בגינו הורשע הנאשם, כדי שיביא את המעשה בחשבון וישקלל אותו, זאת במיוחד כשמדובר במעסיק בשירות הציבורי בתחומי אכיפת החוק.

נ"ד. במקרה שבפניי היתה עמדת המשרד (רשות האוכלוסין, ההגירה, ומעברי הגבול), כי המשיב הוא עובד מקצועי המוערך על ידי הממונים עליו, ולכן סבר המשרד, בניגוד לעמדת ב"כ המדינה, שאין לפטר את המשיב, שאמנם ביצע עבירה חמורה, אך זו לא בוצעה מתוך רצון לקבל טובת הנאה אישית. לכן סבר המשרד כי יש להורות על נזיפה חמורה והעברה לתפקיד אחר שאין בו מגע עם בית המשפט.

נ"ה. לעמדתו של המשרד ולעמדת הממונים על המשיב יש חשיבות רבה, ויש לייחס לעמדתם את המשקל הראוי באשר להחלטה האם לפטר את המשיב או להימנע מפיטוריו, ואולם, על נציבות שירות המדינה, וכמובן גם על בית הדין למשמעת, לשקול שיקולים כלל-מערכתיים וליתן מעמד בכורה לחובתו, הכפולה והמכופלת, של עובד מדינה לשמור על טוהר השירות הציבורי, שכן, כפי שנקבע בפסיקה, אמון הציבור בשירות המדינה ושיתוף הפעולה בין הציבור לבין השירות תלויים בכך.

נ"ו. אין ולא יכולה להיות טענה על כך שהמשיב ביצע את העבירה מתוך רצון לקבל טובת הנאה אישית. יש להוקיר ולהעריך את רצונו של עובד מדינה לבצע את המשימות המוטלות עליו באופן מהיר ויעיל, אך בד בבד ברור ומובן מאליו שאין לבצע משימה, חשובה ככל שתהיה, "בכל מחיר".

עובד מדינה חייב לדעת, שקיים גבול ברור לרצונו למלא את תפקידו ולבצע מטלות ומשימות שהוא חייב בביצוען. הגבול הברור לכך הוא כמובן החוק, שאותו אין להפר. דברים אלה בוודאי ובוודאי שהיו ברורים, או חייבים היו להיות ברורים, למשיב המועסק ברשות שתפקידה הינו לאכוף את החוק. המשמעות של צו הניתן בחתימת שופט, ברורה ומובנת לו היטב.

נ"ז. חומרתה של העבירה שביצע המשיב, דווקא בהיותו עובד ברשות לאכיפת החוק, גוברת במקרה זה על נסיבות אישיות שהצביע עליהן בית הדין בגזר דינו, ומחייבת נקיטת אמצעי משמעת של פיטורין, וכן

פסילה, קצובה בזמן, מלעבוד בשירות המדינה, וברשות האוכלוסין, ההגירה, ומעברי הגבול.

נ"ח. אני מפנה לתכלית אמצעי המשמעת כפי שזו באה לידי ביטוי בעש"מ 5771/01 **פודלובסקי נגד נציב שירות המדינה**, פ"ד נ"ו (1) 463, בעמ' 479 (2001):

"כידוע, בהליך המשמעת משמשים אמצעי המשמעת בתפקיד מניעת. אמצעי המשמעת הנגזרים על עובד מדינה תכליתם מניעת הישנות מעשים דומים בעתיד. בלשונו של השופט זמיר: "בדין המשמעת, אמצעי המשמעת אמור לשמש אמצעי מניעה יותר מאשר אמצעי ענישה: התכלית העיקרית של אמצעי המשמעת היא, כאמור, למנוע פגיעה משמעותית בתפקוד של שירות המדינה או בתדמית של שירות זה, שכן תדמית ראויה היא תנאי הכרחי לפעילות תקינה של השירות" (עש"מ 5282/98 מדינת ישראל נגד כתב [7], בעמ' 93)."

נ"ט. על כך שתכלית אמצעי המשמעת המושגים על הנאשם היא כפולה, דהיינו, מניעת פגיעה בתפקודו של השירות הציבורי, תדמיתו, ואמון הציבור בו, כמו גם הרתעת עובדים אחרים לבל ייכשלו במעשים דומים, חוזר בית-המשפט העליון, מפי כב' השופט (בדימוס) ע' ארבל, גם בעש"מ 5917/07 **נביל גרה נ' נציבות שירות המדינה**, בפיסקה 12 (לא פורסם, 19.8.2007), כשבצד כל אלה על בית הדין לבחון כל מקרה לגופו על מנת שהענישה תהא מידתית, עיינו: ער"מ 8372/05 **גבריאלוב נ' עיריית תל אביב**, בפיסקה 6 (לא פורסם, 14.3.06) מפי כב' השופט (בדימוס) א' פרוקצ'יה:

"מידתיות אמצעי המשמעת הננקטים נגזרת מנסיבותיו המיוחדות של המקרה, מעוצמת חומרתה של העבירה, וממשקל הנסיבות האישיות לנאשם. בשיקול הערכים הרלוונטיים, יש להגיע לנקודת איזון עונשית ראויה אשר תשלב בין האינטרס הציבורי ביישום ראוי של נורמות המשמעת בשירות הציבורי, בד בבד עם דאגה לגורלו של הפרט באופן שהענישה תהיה מידתית ותהיה תואמת את מכלול האינטרסים הראויים לאיזון".

ס' בענייננו, בצד העובדה שהמשיב ביצע את העבירה החמורה שהורשע בה בהיותו מועסק ברשות שתפקידה אכיפת החוק, ראוי להביא בחשבון שני שיקולים נוספים.

השיקול האחד: כשהוצג למשיב הצו המזויף על ידי הממונים עליו, בעת התחקיר הראשוני, לא נמנע המשיב מלהצהיר בפני הממונים עליו, כי הוא נשבע בחיי ילדתו שהכתובת שונתה אצל השופטת ובאישורה, והשופטת היא ששכחה לחתום על התיקון.

כפי שהעיר בצדק בית משפט השלום בהליך הפלילי (עמ' 9):

"דומה שלא צריך להוסיף דברים ביחס לחומרת תגובה זו, ואין בעובדה שבהמשך נמלך הנאשם

בדעתו והחליט להודות, כדי להקהות מחומרתן.

מכלול הנתונים שציינתי מביא אותי למסקנה כי חומרת המעשים בנסיבותיהם היא בדרגה גבוהה".

אמירה זו אין בידי אלא לאמץ.

ס"א. השיקול השני: למרבה הצער, אין זו הסתבכותו הראשונה של המשיב בפלילים. בחודש יולי 2005 שירת המערער במשטרת ישראל במחלק הבילוש של מרחב ירקון. בכתב האישום שהוגש כנגד המערער ושני שוטרים נוספים נטען, כי בליל 27.7.05 בדקו הנאשמים את זהותו של המתלונן, ערכו עליו חיפוש, והשכיבוהו על הרצפה.

הנאשם מס' 3 (לא המערער) היכה את המתלונן בפנס בעורפו ובמכות אגרופ בפניו. המתלונן נשאל מאין הוא קונה סמים, וכשהשיב שאינו מעשן סמים הכניסוהו השוטרים לרכבם ונסעו עמו למקום נטוש שם הוציאוהו מן הרכב.

הנאשם מס' 3 (לא המערער) הכה במתלונן באֵלה, בעט בו, ודרך עליו.

גם המערער בעט במתלונן, ירק ודרך עליו. השוטר הנוסף קילל את המתלונן ומשפחתו.

בהמשך, הצמיד נאשם מס' 3 את אקדחו (ללא המחסנית) לראשו של המתלונן אמר שיהרוג אותו, ולחץ על ההדק. עקב המכות שספג נפגע המתלונן בראשו, בגבו, בירך ובכפות הרגליים. המתלונן דימם, אך הנאשמים סרבו לעזור לו.

התביעה ייחסה לשלושת הנאשמים (ובהם המערער) ביצוע בצוותא של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, ושימוש לרעה בכח המשרה.

ס"ב. בהכרעת דין מיום 11.2.07, בת"פ 5133/06 של בית משפט השלום בתל אביב הורשעו שלושת הנאשמים (ובהם גם המערער) בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום לאחר שבית משפט השלום קבע, כי התקיפה גרמה למתלונן חבלות של ממש.

עוד נקבע, כי הנאשמים ביצעו כלפי המתלונן שורה ארוכה של מעשים שרירותיים המהווים במובהק שימוש לרעה בכוח המשרה.

ס"ג. בגזר הדין מיום 17.5.07 צויין, בכל הנוגע למערער, כי שירת כלוחם בצנחנים זכה לחוות דעת חיובית מן המג"ד, בהמשך שירת בשב"ס והצליח בתפקידו, וכן התנדב למשמר האזרחי.

כמו כן, העידו מטעם המערער עדי אופי שציינו את תפקודו החיובי בלבנון, בעזה, בשב"ס ובמשטרה.

עדי האופי הגדירו את המערער כאדם חיובי והביעו פליאה על הרשעתו במעשים שיוחסו לו בכתב האישום.

ס"ד. בית משפט השלום ציין בגזר דינו, כי למרות עברם הנקי של הנאשמים ותפקודם המצויין, ותרומתם למדינה, אין אפשרות להקלה מרחיקת לכת עם הנאשמים. נאשם מס' 3, שחלקו במעשים היה דומיננטי, נדון למאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג ובריה, ואילו המערער ונאשם מס' 2 נדונו לחמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ס"ה. כל אחד משלושת הנאשמים הגיש ערעור שנדון בבית המשפט המחוזי בתל אביב (ערעורו של המערער שם: ע"פ 71898/07).

בפסק דין מיום 1.12.08 נדחו ערעוריהם של שלושת הנאשמים על הכרעת הדין.

באשר לגזר הדין סבר בית המשפט המחוזי, כי בית משפט השלום החמיר עם הנאשמים יתר על המידה.

בית המשפט המחוזי ציין, בין היתר, בפסק דינו (בעמ' 13):

"מדובר בשוטרים ותיקים, שהיו לגביהם חוות דעת טובות. המקרה בגינו הורשעו בתיק זה הינו בבחינת חריג להתנהגותם וכתוצאה ממנו כבר איבדו את משרותיהם במשטרה, עונש לא מבוטל כשלעצמו".

העונש שהוטל על כל אחד מן השלושה הומתק.

עונש המאסר שהוטל על המערער, לריצוי בעבודות שירות, הועמד על שלושה חודשים.

ס"ו. ראיתי לנכון לפרט את נסיבות הרשעתו הקודמת של המשיב, עקב מעשה אלימות שביצע (בצוותא עם אחרים), תוך כדי מילוי תפקידו כשוטר, לנוכח רלוונטיות הרשעה זו גם לנסיבות המקרה הנוכחי.

כפי שכבר כתבתי קודם לכן: אין לבצע משימה, חשובה ככל שתהיה, "בכל מחיר". הגבול הברור לרצון לביצוע המטלות, כמו גם המסירות למילוי התפקיד, הוא כמובן החוק, שאותו **אין** להפר.

ס"ז. חרף הרשעתו זו נקלט המשיב שנית בשירות המדינה, וזאת בשנת 2009, במסגרת רשות האוכלוסין, ההגירה, ומעברי הגבול, זאת לאחר ששירותו במשטרה הופסק במאי 2007.

בצדק טענה המדינה בערעורה, שהיא אישרה את קליטתו של המשיב כעובד מדינה למרות הרשעתו הקודמת, ואפשרה לו להשתקם ולהיקלט בשירות המדינה בתפקיד רכז מודיעין ביחידת עוז של רשות

האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול.

ניתן היה איפוא לצפות מן המשיב, לנוכח כל האמור לעיל, כי ינהג ללא רבב, אך למרבה הצער הוא הפר ברגל גסה את האמון שניתן בו.

ס"ח. אם לסכם:

בהביאי בחשבון את חומרת העבירה שביצע המערער, בזייפו את הצו השיפוטי (כמתואר בכתב התובענה), ובהביאי בחשבון גם את תגובתו - הכחשתו לממונים עליו בתחקיר הראשוני, וכמו כן את העובדה שלחובת המשיב הרשעה קודמת בעבירות שבוצעו תוך כדי שירותו במשטרת ישראל בשנת 2005: תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, ושימוש לרעה בכח המשרה - אין מנוס מלהיעתר לערעור המדינה ולהורות על פיטוריו של המשיב לאלתר.

בנסיבות אלה, לא ניתן להסתפק באמצעי של העברה למשרה אחרת שלא במערך המודיעין, וללא מגע עם בית המשפט, וזאת משום שהעובדה שהמשיב הורשע פעם נוספת, בגין עבירה שביצע תוך מילוי תפקידו בשירות המדינה, שנים מעטות יחסית לאחר שנסתיים ההליך המשפטי בגין העבירה הקודמת, מובילה למסקנה לפיה האמון במשיב כעובד מדינה התערער עד מאד.

ס"ט. ב"כ המדינה הפנתה בטיעוניה לפסק דינו של בית המשפט העליון, עש"מ 978/03 **בנדקובסקי נ' נציבות שירות המדינה** (מיום 24.4.03), שאישר את פיטוריה של המערערת נוכח הרשעתה כי עשתה בידועין שימוש באישור מזויף לקבלת דרגת שכר לפי דירוג של גננת מוסמכת הגם שלא היתה זכאית לכך, וכן עמש"מ (מחוזי חיפה) 46446-06-11 **מדינת ישראל נ' עמר** (מיום 21.7.11) בו התקבל ערעור המדינה והמשיב (שם) פוטר לאלתר לאחר שנקבע, כי זייף מסמכים בנוגע ללימודיו על מנת לזכות בגמול השתלמות.

ע. מקובלת עליי השגתו של ב"כ המערער בטיעונו בפניי, כי מדובר שם במקרים שונים במהותם שהרי המניע באותם מקרים היה קבלת דבר במרמה, דהיינו, קבלת טובת הנאה עצמית.

אין חולק שבעניינו אין ולא היתה למשיב כוונה להפיק טובת הנאה אישית, ואולם, כבר הצבעתי על החומרה בה יש להתייחס למקרה בו מְהִין עובד מדינה לזייף צו שיפוטי (בנסיבות כפי שתוארו בכתב התובענה) לצורך מילוי מטלה המוטלת עליו במסגרת תפקידו, כשהוא פורץ על ידי כך את גדר החוק.

קל וחומר, כשלחובתו של המשיב הרשעה קודמת בגין באירוע אלימות מתקופת שירותו במשטרת ישראל, אירוע שבגינו הופסק שירותו במשטרה במאי 2007.

ע"א. ער אני לשלושה גזרי דין של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, אליהם הפנה ב"כ המשיב:

בד"מ 32/13 (מיום 5.6.13) בו הודתה הנאשמת כי זייפה במסגרת עבודתה בדואר ישראל בשלוש הזדמנויות שונות חתימות של לקוחות על טפסי מסירת דברי דואר רשום מבלי שמסרה את דברי הדואר כנדרש ונדונה לנזיפה חמורה, הפקעת משכורת קובעת אחת, והורדה בדרגה אחת לשנה.

כמו כן, בד"מ 16/10 (מיום 21.3.10) בו הודתה הנאשמת כי במספר רב של הזדמנויות מילאה בעצמה בטפסי אישור לביקור במרפאה את תאריך הביקור וחתמה בעצמה על האישורים אותם הגישה עבור ימים בהם איחרה לעבודה, ובנוסף יצאה משטח המשרד במהלך יום העבודה, שלא לצרכי עבודתה, ומבלי שהחתימה את כרטיס הנוכחות שלה, ונדונה לנזיפה חמורה, והפקעת מחצית משכורת קובעת.

בנוסף: בד"מ 38/13 (מיום 13.6.13) שבו הודה הנאשם, כי הילווה ללקוחה בסניף הדואר סך 100 ₪, בניגוד להוראות, וכעבור יומיים נכנס לחשבונה של הלקוחה, תוך זיוף חתימתה על גבי טופס המשיכה, ומשך לעצמו סך 100 ₪ ללא ידיעת הלקוחה, ושלא בהסכמתה, ונדון לנזיפה חמורה, הפקעת משכורת קובעת אחת, והורדה בדרגה אחת לשנתיים.

ע"ב. סבורני, שאין להקיש משלושת גזרי הדין הנ"ל לענייננו. יודגש, שבכל אחד ואחד משלושת גזרי הדין הנ"ל מדובר היה **בהסדר טיעון**.

**בבד"מ 32/13 ציין בית הדין בנימוקי גזר הדין, כי חכך
בדעתו האם לקבל את ההסדר ועשה כן, בין היתר, גם
נוכח נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של הנאשמת
וההנחיות העקרוניות של הפסיקה בדבר כיבוד הסדר
טיעון.**

**בבד"מ 16/10 ציין בית הדין, בין היתר, שהנאשמת
לקתה במחלה ממארת וכן החליט בית הדין, לאחר**

התלבטות, לתת אמון בדברי הנאשמת שדיווחיה על גבי האישורים הרפואיים אודות שהותה במרפאת קופת חולים, שיקפו את המציאות.

בבד"מ 38/13 אישר בית הדין את הסדר הטיעון בציינו: "אנו מאמינים כי הנאשם כשל באופן חד פעמי
וימשיך לתפקד כעובד מסור וישר".

ע"ג. כאמור כבר לעיל, שלושת גזרי הדין אליהם מפנה ב"כ המערער משקפים הסדרי טיעון, והעיקר הוא,
שבאותם מקרים **לא** רבצה הרשעה קודמת בפלילים לחובת מי מן הנאשמים, וזהו שוני מובהק לעומת
המקרה שלפניי.

ע"ד. על יסוד כל האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לכל נסיבות הענין, וטיעוניהם המפורטים של ב"כ שני
הצדדים, מסקנתי היא שלא ניתן להימנע מלהורות על פיטוריו של המשיב, ופסילתו לתקופה קצובה
ומשירות המדינה, ומשירות ברשות האוכלוסין, ההגירה, ומעברי הגבול.

אני מקבל את ערעור המדינה, ומבטל את גזר דינו של בית הדין מיום 10.4.14.

במקום זאת אני מורה כי אמצעי המשמעת שיוטלו על המשיב הינם:

1. נזיפה חמורה.
2. פיטורין לאלתר.
3. פסילה מלמלא כל תפקיד ברשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול למשך שנתיים.
4. פסילה מלמלא כל תפקיד בשירות המדינה לתקופה של שנה אחת.

**לפי הסכמתם של ב"כ שני הצדדים, אני מורה למזכירות בית המשפט להמציא את העתק פסק הדין
לבאי כוחם של שני הצדדים בדואר רשום.**

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ה, 09 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.